

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278230032/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

uttallige, små og store Ure dikkede om ham med så travle Penduler, som ilte Tiden anderledes hastigt derude, hvorfra han kom, og vilde de med alle deres spillende Tunger minde ham om, som han sad her hos dem på Bænken i Skovene, at de længtes derud igen . . .

Fyrreskoven og Valnøddetræerne ude bag Ruden skinnede i Solnedgangen så røde som en Arneild. Hun søgte Broderens Øjne, men slog forstumlet sine ned. De lyste jo som -- ja som selve den hellige Sebastians på Martertavlen ved Wiesereck!

„Eberhard,“ forsøgte hun, „skal vi lege?“

Men Eberhard rystede langsomt på Hovedet. „Jeg skal ikke lege mer,“ sagde han.

Lille Christine stirrede. Ikke lege, når hun vilde det . . .

Men Faderen nikkede tungt, og hun turde ikke spørge. Hun kendte ikke Eberhard mere.

Ti havde Hr. Tobias Beutels Bud om Herrens Kald og Vilje med Eberhard boret sig ind i Faderens og Moderens Hjærte, havde de stunget som en Lansæd i hans og ved en Tornekran skilt det fra alt, det til nu havde drømt som sit.

Når han nu hver Dag gik ind til Hr. Tobias i Hornberg, så han stift ud for sig, uden et Blik til de andre Dreng.

Hvor kunde nogen Tid de Ord glemmes, Hr. Tobias havde råbt i sin Harm over deres enfoldige Modstand: at selve den hellige Guds Finger havde mærket ham som sin, at han skulde blive Gud Herren en Tjener som en af dem, Faderen læste for dem om i „Martyrernes Historie,“ en Efterfølger i Nagler og Blod! Ham undtes ikke Skæmt eller Leg.

Ene lille Christine kunde bringe ham til at smile som Barn igen. Men mangan Gang, når han så Aftenrøgen fra den lille Hytte slige og Faderen dukke ud af Skoven derhenne med Øxen og Risknippet, mens Moderen vinkede til ham fra Døren, og lille Christine løb ham i Møde, fyldte Tårerne hans Øjne.

Ti da randt det ham i Hu, at dette havde været alt hans Fædres Liv, og indtil hin Dag hans visse Vej.

Men som hans Fædre aldrig havde klaget over deres nøjsomme, strenge Liv, men taget dets galdebitre Træ-

skål med Tak, således slap heller aldrig en Klage lyd, endsige en Bøn om Fritagelse fra hans Læbe.

Og da de fornødne År var gået, drog han en Dag fra det Hus, hvori han fødtes, og som hans Fader aldrig havde forladt, mod Nord ad de ukendte Veje, mod hin fjærne og ukendte Stad, under Herrens Hånd.

Han drog med sin Stav og sin Bylt fra de dunkle Schwarzwaldale op over Rhinens Vinbjærge, gennem hele Schwabens Land.

Det var i Dagene efter det store Folkeslag ved Leipzig, i det sene Efteraar 1813. Og han mødte Landsbyer og Byer på Flugt. Verden stod i Brand. Folkeslagene løb på Vejene. Han mødte Flyttelas med segnefærdige Heste, bandende Mænd, skrigende Kvinder og nøgne Børn. Han fandt Syge og Gamle, ja spæde Nor i Grøfterne, efterladte af de Flygtende. Han måtte hjælpe og trøste og kom sent frem.

Han gik gennem Landsbyers sortsvedne Ruiner, i Halm og sønderslaget Bøhave, og han løsnede de vildt brølende Kreaturer i Staldene, hvis Stråtage var skredet over dem og havde begravet dem levende. Han stod ene ved Brønden i de uddøde Landsbyer og grundede tungt over den gudløse Verdens Ondskab og det stundende Tusindårsrige, som den lærde Johann Albrecht Bengel efter Apokalypsens sikre Ord havde varslet til År 1836, og hvis Tegn af Ild og Blod jo alt sås på Himmel og Jord.

Og han gik videre, trøstig og støt, med sin lange Vandrings Mål, mens Napoleon intet anende fuldbyrdede sit som Gud Herrens Tugtensris i de sidste Dage.

Og så sad Eberhard Sebastian Baden omsider i et lille, venligt Kammer i Værtshuset „Zum guten Geist“ i Forstaden Glaucha i Halle an der Saale og studerede til Teolog.

Han var blevet en høj og stor og mager Yngling med et langt, strengt og furet Ansigt, der voldte, at ingen trådte ham nær, med en dyb, ru Stemme og stive, kantede Bevægelser.

Han havde døjet ondt af Rejsen og den fremmede Stad, ti hans Hjørne var fyldt af Schwarzwaldskovens dybe Sus, af Kulmilernes Glød og hans Fædres langsomme, sørgmodige og fromme Tanker, men havde ikke